

ימכוא

רמיה ימי רביב בלא עת נדתה או כי הדזוב על  
נדתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה היה טמא  
הוא כל המשיכב אשר השיכב עליו כל ימי זוב  
כמשיכב נדתה היה לה וכל הכלים אשר השב  
עליו טמא היה לטמא את נדתה וכל דגש על בם  
טמא וככש בגדיו ורוחץ בכויים וטמא עד הערב  
יאם טהרה מזובה וספרה לה שבעת ימי ואות  
טהרה וביום השmini תקוץ לה שתי תריים או שני  
בני יונה והביאה אותן אל הכהן אל פתוח ארכל  
מושדר ועשה הכהן את האוזן וטהר את האוזן  
עליה וכפר עליה הכהן לפניו יהוה מזוב טמאת  
זהרתם את בני ישראל מלטמאתם ולא מיתנו  
בטמאתם בטמאם את משכני אשר בתוכב זה  
הורת הזוב ואשר תצא ממנה שכבת זרע לטמאת  
ביה וחדיה בנדתה והזוב את זובו לזכור ולזכותך  
ולאיש אשר ישכב עמו טמאת

וידבר יהוה אל משה אורי מוות שני בני אהרן  
בקרבה לפניו יהוה וימתו ויאמר יהוה אל משה  
דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל  
הקדש מביית לפ\_rectification אל פניו הכפרה אשר  
על אהרן ולא ימות כי בענין אראה על הכפרה  
בזאת יבא אהרן אל הקדש בספר בז בקר לחטא  
ויאל לעלה כתנה בד קדש לבש ומוכס בד  
יהיו על בשרו ובאנוט בד יתאך ובמצנפת  
בד יונת בגדי קדש הב ורוחץ במיים איז  
בשרו ולבשיהם ומיאת עדרת בני ישראל אל ירוח  
שני שעיר עזיב לוחטאת ויאל איז לעליה  
והקריב אהרן את פר הוחטאת אשר לו וכפר  
בעדו ובעד ביתו ולקח את שני השערים והעמיד  
אתם לפניו יהוה פתוח אהל מוער וגתן אהרן על